

Kis esti antiszemitizmus, vagy mitől feszül ott lenn a bőr 2013-ban?

(folytatás az 1. oldalról)

A LIFE Magazin a 30's években az év emberének választotta Hitlert. A címlap azóta is a gyűjtők féltett kincse. A dolghoz hozzá tartozik, hogy aki annak idején tárgyalni akart vele, kénytelen volt házhoz menni, mivel Hitler nemigen utazott külföldre tárgyalni.

Miért éppen Hitler?

Németország Gróf Andrássy Gyula áldásos tevékenységé óta természetes szövetséges volt. A Versailles utáni időkben gyakorlatilag saját magát rántotta ki a mocsárból, mint Münchhausen báró. Hasonlóan hozzá, minket is lenulláztak Trianonban. Még ha alá is írtuk a hullarablással felérő békeszerződést, szívünkben sosem adtuk fel a reményt elvesztett területeink visszaszerzésére. Tetszik, nem tetszik, ez a mai napig így van. A török 150 évig meresztette magát országunkban, s mégis mindenki hitt abban, hogy egyszer kiűzzük őket. Ha nem is önerőből, de valahogy ez mégis sikerült.

Miért lenne tehát meglepő, ha az akkori vezetés támogatókat keresett? Az első háborúban nem csupán legyőzött, hanem porig alázott és a teljes tönk szélére juttatott országok törvényszerűen egymásra találtak.

Egykorú visszaemlékezésekből tudható, hogy Horthy egyáltalán nem rajongott Hitlerért. Csak felhívnam a figyelmet, hogy ezeket nem az utólagos önigazolás céljából írták.

Anglia, Franciaország ügyünk szempontjából szóba sem jöhetett. Ki az a hatalom, amelyik egy győztes béke után bejelenti, hogy „Bocs! Tévedtünk. Mindent visszakaptok, ráadásul két barackot is minden magyar gyerek buksijára.”

Persze, ahogy Hitler erősödött, úgy kezdett a zsidóság lába alatt forró lenni a talaj Németországban. Volt, aki nyugatra, de egy jelentős része Magyarországra telepedett. Valami oknál fogva nem zavartatták magukat az időközben meghozott zsidótörvények miatt. A német szövetség ellenére Magyarország egy normális, biztonságos helynek tűnt. Hitler megkapta a zsidótörvényeit, így nem kellett álmátlanul forgolódnia, a magyarországi zsidók meg nem szorongtak amiatt, hogy elviszi őket a GESTAPO.

A háború első két évében még működött is a három lépés távolság. Mi több, volt amikor ez jóval nagyobb is volt, ha figyelembe vesszük, hogy Lengyelország lerohanásához nem hogy nem segédkeztünk, de egyenesen megnyitottuk a határt a menekültek előtt. 1940 folyamán meg magyar önkéntesek harcoltak a finnek oldalán, akik nem kértek a Szovjetunió baráti segítségéből. Nem túlzottan reklámozott tény, hogy a német és orosz tengeralattjárók együtt vadásztak a Finnországba tartó önkénteseket szállító hajókra. Aki nem hiszi, járjon utána!

Minden nemzetnek vannak olyan tagjai, kikre nem igazán lehetünk büszkék. Egy ügyet támogatni, vagy annak szolgálomodon behódolni nem ugyanaz. Hitlernek és eszméinek természetesen megvolt a támogatottsága nálunk. Ezt a németek pontosan tudták és ki is használták. Egy keleti hadjárat-hoz mindenképpen kellett a segéd haderők. Mivel vonakodtunk a visszakapott területeink utáni számlát kiegyenlíteni, gondoskodtak róla, hogy legyen ok a háborúra. Kassa bombázását, már orosz támadásként találták a kormányzóknak, aki tudomásul vette a beállt hadiállapotot (Nem pedig hadat üzent!!!), s csak évek múlva tudta meg, Bárdossy miniszterelnök bizony elhallgatott tényeket előtte. Persze mint reálisan gondolkodó politikus pontosan tudta, hogy Sztálin csak az alkalomra vár, hogy felszabadítsa országunkat. Nem felejtette el ugyanis, hogy 1920-ban a magyar lőszerszállítvány segítette a lengyeleket a varsói Csata megnyerésében, s erre még rátett az is, hogy a finnek hónapokig tartó ellenállással megalázták a Vörös hadsereget, s ebben szintén részt vettek a magyarok, az a tény, hogy a kommunistákat Magyarországon üldözték, csak tetézte. Persze felajánlották a mézesmadzagot, miszerint, ha kimaradunk egy esetleges támadásból, szovjet győzelem esetén mindent visszakapunk. Na igen! Megígérni könnyű. Szovjet győzelem esetén megeshet Magyarország sem lett volna több egy tagköztársaságnál.

Mindegy!

Uriember nem csibész. Tehát kiállítottunk egy hadsereget, ami a közhiedelemmel ellentétben nem is volt olyan szakadt és elmaradt, mint azt 50 évig sulykolták.

Kétségtelen, nem válik a hadi becsületünk javára a kirendelt munkaszolgálatosok sorsa. Azt gondolom, azt a szolgálatot, még akkor is, ha kényszerből tették, soha nem tudjuk meghálálni nekik.

Az ezt követő eseményeket rengeteg írás taglalja.

Tény, hogy a kezdetben sikeresnek tűnő vállalkozás a visszajára fordult. Ahogy tudták, a honvédek állták a sarat. 1943 folyamán azonban kiderült, hogy ezt a háborút nem lehet megnyerni. Becsületesen elég nehéz volt kiszállni a játékból. Ehhez még hozzájött, hogy Magyarországon erősödött a nyilas párt, akik egész nemzeti eszménket túlpörgetve ötvözték a nemzeti szocialista eszmékkel. Utólag persze felmerült, hogy az egész egy szélső baloldali ideológia az egész. Mindez a mi szempontunkból lényegtelen. Idegen és káros. A lényeg, hogy annyira buzgók voltak nyilasaink, hogy azt a németek is szalonképtelennek tartották. 1944-re – miután kiderült, hogy megszállják országunkat (persze szigorúan, mint szövetséges erősítés) – még mindig nem számoltak velük. Hiába, fegyelmezetlen lumpen csúrhéval nem lehet háborút vívni.

A problémák itt kezdődtek. A Wermachtal jött a GESTAPO is, aki mint az SS szervezete, elkezdte a lengyel menekültek és a zsidók vadászatát.

Bár két koncentrációs táborból szökött fogoly eljutott magyar területre, mi több: be is számoltak az ott törtétekről, nem váltott ki nagyobb visszhangot.

Az az állítás, melyet mantra-szerűen skandálnak egyes források, miszerint pontosan tudták, hova kerülnek a deportáltak ezrei, több sebből is vérzik.

Nyugati területeken még olajozottabban tudták összeszedni a zsidókat, egy korabeli filmen például látható, ahogy az egyik megszállt csatorna-szigeten angol bobbyk segédkeznek ebben. Nyugat-Európában tökéletes precizitással meg tudták oldani a deportálásokat. Valami oknál fogva csak mi voltunk fasiszták ebben a kérdésben. 1939-ben Lengyelországban ehhez a szovjet elvtársak is határozó segítséget nyújtottak. A bosszúért kiáltó szervezetek persze nem nyújtották be oda is azt a talán ne is anyagilag, mint inkább lelkileg terhelő számlát. Persze megértem. Nem szeretnék megvární Putyin elnök választását, amit tudtukra adja, kit is fasisztázzanak le.

1944 októbere után Horthynak már nem volt befolyása az eseményekre. Talán a sors kegye, hogy egy kastélyban kötött ki családjaival egy koncentrációs tábor helyett. Ami ezután jött, az a csőcselék rémuralma volt.

A magyarok egyetlen bűne talán az lehetett, hogy ennek az elmebeteg bandának nem merték útját állni. Büntetési tétele 45 év szigorított népi demokrácia volt.

Horthy a népirtó

Az ATV újságírói a napokban beszéltek Horthy kormányzó bűnösségéről. Szemére vetették, hogy a megszállás napjaiban is hivatalában maradt, s nem utasította passzív ellenállásra a magyar hivatalos szerveket. A másik fő bűne az volt, szerintük, hogy csupán a Nyugat ejnye-bejnye figyelemztetése után állította le a deportálásokat. Erről csupán annyit, hogy miután megkapta az „Auschwitz-i jegyzőkönyvet”, leállította. Erről több visszaemlékezésben egyhangúan írnak. Persze vádolhatjuk hazugsággal a tiszteteket, de csendben kérdelem én, ha már hazudtak, miért épp a kormányzót védték? Adolf Eichmann valószínűleg igencsak meglepődött volna. De ismerve a német hadigépezet találékonyosságát és precizitását, feltételezem 24 órán belül találtak volna határozott megoldást erre a problémára. Más országok tapasztalatai alapján tudhatjuk, ez igencsak megtizedelte volna az ország lakosságát.

S mivel a Zsidó Világkongresszus Angliában Magyarországot a háborúból történő kiugrása ellen lobbizott, elképzelhetjük, mivel járt volna egy esetleges ellenállás.

Hitler 43-ban megkérdezte egyik tábornokát, mennyi idő alatt tudná megszállni Magyarországot.

48 óra alatt Führerem. – hangzott a válasz.

És ha ellenállásba ütközik?

Akkor 24 óra is elég, mert elmaradnak az üdvözlő beszédek.

Erről talán ennyit!

Ez semmit nem von le abból a tényből, miszerint gazemberek minden nációban akadnak. Kétségtelen, jó néhány magyar tevőlegesen vett részt a zsidóság kitakarításában. Ezt a szegényfoltot jóformán lehetetlen lemosni. De legyünk tárgyilagosak! Ejtsünk már szót azokról, kik akár a túlélés reményében, akár anyagi célzattal saját sorstársaikat jelentet-

ték fel. Erre is akad jó néhány példa. Elég, ha a háború után felelősségre vontak listáját átnézzük. Budapest GESTAPO főnöke nyilatkozta Budapestről, hogy sehol, Európa egyetlen városában nem kaptak annyi feljelentést, mint itt 24 óra alatt. Ugye nem gondolja senki komolyan, hogy csak a bűnös magyaroké a felelősség?

Van egy kedves ismerősöm. Amolyan igazi bogaras, morgós öregúr. Egyszer egy beszélgetés során annyit mondott, ő megjárta a gettót, ott derült ki, hogy ki milyen ember. Persze mindez Horthy bűne.

Az az apróság persze senkinek nem tűnt fel, hogy egyedül Rákosi szerette volna a kormányzót a vádlottak padján látni. Sztálin intette le. Ha tényleg háborús bűnös lenne, mint ahogy ezt skandáló majomcsorda módjára üvöltöző honfitársaink állítják, vajh, miért nem emeltek ellene vádat? Sokkal jelentéktelenebb személyek végeztek kötél végén.

Prohászka Ottokár, Tormay Cecil

Antiszemitizmusunk újabb aljas bizonyítéka már a létezőse is. Az pedig, hogy országunkban akad még, aki tiszteli, egyenesen szent népiértásra okot adó tényező. Röviden annyit, hogy Prohászka püspök volt a keresztény szocialista alapelvek magyarországi lefektetője. Egyetlen vétke az volt, hogy a kor szokásaihoz híven tett pár kéretlen megjegyzést zsidó honfitársainkra. Megjegyzem, ez akkoriban minden napos nyelvgyakorlat volt. Szinte kötelező. Mint például a „Carthagot le kell rombolni!”, vagy a „te is fiam Brutus?” Szociológiai és teológiai munkásságát az általam nagyra becsült Ungváry Tamás hisztérikus fröcsögése árnyékolja be csupán. Televíziós szereplését elnéz-

ve kellett megállapítanom, hogy a „Beatles Biblia” óta bizony eléggé visszafejlődhetett. Irástudó - szerintem - közel évszázados vélemény alapján nem tesz senkit a jelenkor közellenességévé.

Itt jegyezнем meg, hogy egy bizonyos Jozsuét Jerikóban elkövetett cselekedetei alapján simán elítélnének Hágában.

Tormay grófnő fő bűne, hogy Horthy egyik kedvence volt. Állítólagos lesbikussága meg kit ne kísértene, hogy fegyverként használja korunk begyepesedett heteroszexuálisával szemben. Persze ő is elkövette azt a hibát, hogy nem látott a jövőbe, s nem számolt azzal, hogy egykoron az általa lenézettek, döntő tényezőként szerepelnek majd.

Sorolhatnánk még Vass Albertet. Vass Albert egyetlen vétke szerintem, hogy nehezen olvasható helyenként. Mondanivalója persze mindenképp csipi a szent bosszúállók szemét. Csipje!

Szenes Hanna

Ha az ember elsétál a Rózsa utca és Jósika utca sarkán lévő Szenes Hanna parkba, és nem látta az életéről készült filmet, felvetődhet a kérdés, ki is volt ő. Magyarország II. Világháborús Szent Johannája szerepét szánták neki. Nemzeti érzelmű körök egyszerűen egy hazaáruló zsidó ribancnak titulálják, aki csak azt kapta, amit megérdemelt. Nos, a kérdés ennél árnyaltabb.

Kétségtelen, hogy minden valószínűség szerint származása miatt vándorolt ki az országból. Azonban további pályafutást illetően megjegyezнем, hogy egy ország hadserege sem nézi jó szemmel diverzánok tevékenységét háború idején. Azt az apróságot már nem is emliteném, hogy ha ez a diverzán egykoron az adott ország polgára volt, kifejezetten zokon veszik. Talán nem háborús bűncselekmény, ha egy olyan hadsereg (melynek légierije porig bombázta területünket) szolgálatában álló egyenruha nélküli személyt esetleg elfognak, azt nem fogják kitüntetni.

Azt gondolom, a katona, hősi halálában már nem ellenség. Ha mélyebben belegondolunk sorsába, még érthetők is cselekedetei.

Kis nyilas – kis ÁVÓS

Huszadik századi történelmünk legperverzebb témája.

Etnikai hátterüket talán ne feszegessük! Minden biztonnyal mindenki számára kínos adatok kerülneek elő. Csak apró pikáns adalék az ötvenes évekből, hogy a nyilasok létszámának csökkenésével fordított arányban nőtt az ÁVOSOK létszáma. Akivel nem díszítették fel a népbíróóság akasztófáit, egyenruha csere után már a népi hatalom szolgálatába is állhatott. Népi hatalmunk bölcs vezetőinek névsorát bárki megtalálhatja a megfelelő helyeken. Persze, tisztos polgári nevük említése szigorúan tilos.

Tanulságos adalék Szabó István „A napfény íze” című filmjének idevonatkozó részlete.

Talán erről is elég ennyit...

